

Arrest

**nr. 224 952 van 14 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 10 november 2017 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 27 november 2017 om internationale bescherming. Op 28 januari 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 29 januari 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent geboren op 1 januari 1989 in het dorp Kwaja Akbar van het district Pul-i-Alam van de provincie Logar. U woonde tien à vijftien jaar in Kwaja Akbar waarna u met uw familie de oorlog ontvluchtte en in de stad Jalalabad en in Pakistan verbleef. Na zeven jaar in Pakistan keerden jullie terug naar Khwaja Akbar. Drie à vier jaar later begon u in de stad Kabul in de kunsthandel te werken en opende u uw eigen winkel. U woonde en werkte ongeveer vier à vijf jaar in de Afghaanse hoofdstad. Omstreeks het jaar 2012 verliet u Afghanistan en reisde u naar het Verenigd Koninkrijk waar u ongeveer vijf jaar verbleef zonder verblijfsvergunning. In het jaar 2016 keerde u vrijwillig van het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan terug om met uw nicht in het huwelijk te treden. U vestigde zich in het huis van uw schoonvader in de stad Kabul waar u probeerde om opnieuw een kunstwinkel te openen. U verbleef een jaar tot anderhalf jaar in Kabul tot problemen met twee maffialeiders, M. A. (...) en B. A. (...), u Afghanistan deden ontvluchten. Uw broer M. S. (...) werd immers door deze twee maffialeiders ontvoerd, gedwongen om te dansen en misbruikt. Kort na zijn ontvoering werd uw broer N. S. (...) ernstig verwond door deze maffiosi toen hij weigerde M. (...) aan hen over te leveren. Ook nadat M. (...) en N. (...) Afghanistan in de zomer van 2015 ontvluchtten en op 24 september 2015 in België internationale bescherming aanvroegen bleven deze twee mannen uw moeder onder druk zetten om M. (...) aan hen te overhandigen. Omdat ook u door M. A. (...) en B. A. (...) met de dood bedreigd werd verliet u Afghanistan in de lente van 1396 (Afghaanse kalender, 2017). Na een reis van tweeënhalve maand kwam u op 10 november 2017 in België aan. U diende een verzoek tot internationale bescherming in op 27 november 2017.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de taskara's (identiteitsdocumenten) van u en uw echtgenote, uw huwelijksboekje, twee familiefoto's, drie foto's van een gewonde N. (...) en de enveloppe waarin de stukken naar u toegestuurd werden neer. Tevens maakte u de internetlink van een video-opname over. Op deze video-opname is te zien hoe uw broer M. (...) danst voor een groep mannen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS meldt u dat u geheugenproblemen ondervindt. Deze geheugenproblemen wijt u aan een auto-ongeval dat u als kind meemaakte (CGVS p.9). Tevens werpt u tijdens het onderhoud op dat u zich ziek voelt. U klaagt over hoofdpijn en tandpijn (CGVS p.12). Als u erop gewezen wordt dat u zich aan het begin van het onderhoud nog goed voelde wijt u deze klachten aan de stress van het onderhoud (CGVS p.2,12). Tenslotte meldt ook uw advocaat dat u geheugenproblemen heeft, u zich niet goed voelt door wat er gebeurde en u getraumatiseerd bent (CGVS p.18). Noch u, noch uw advocaat leggen evenwel enig stuk neer ter staving van de aandoeningen waaraan u zou lijden. Laat staan dat jullie trachten aan te tonen dat deze aandoeningen uw vermogen om adequate verklaringen af te leggen zouden beïnvloeden. Hoewel u tijdens uw onderhoud inderdaad moeite had om coherente verklaringen af te leggen, zoals hieronder verder uiteengezet wordt, kan er bijgevolg nergens uit afgeleid worden dat uw tekortschietende verklaringen aan een aandoening te wijten zouden zijn. Daarbij dient er eveneens op gewezen te worden dat u nergens bij de DVZ Eurostation, melding maakte van geheugenproblemen of van een trauma en u uw klachten opwierp toen u gewezen werd op gebrekkige verklaringen, waarover u later toegaf dat ze bedrieglijk van aard waren (CGVS p.12-14). Bovendien werd u nadat u uw fysieke en mentale moeilijkheden meldde expliciet gevraagd of het voor u mogelijk was het persoonlijk onderhoud verder te zetten. Deze vraag beantwoordde u bevestigend (CGVS p.13).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de maffialeiders B. A. (...) en M. A. (...) (CGVS p.6). Tevens vreest u de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan (CGVS p.6). Tenslotte werpt u op dat het misbruik dat uw broer M. (...) onderging een smet is op de familie-eer waardoor u in Afghanistan niet met opgeheven hoofd kan rondlopen (CGVS p.6,18).

Omdat u bedrieglijke verklaringen aflegt over uw familiesituatie en over de problemen die u omwille van het misbruik dat M. (...) onderging zou gekend hebben in Afghanistan kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet toegekend worden. Uw verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan valt samen met de beoordeling van uw nood aan subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4 2, c) van de Vreemdelingenwet die hieronder verder behandeld wordt.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u uw familiale band met M. (...) en N. S. (...) onvoldoende weet aan te tonen. U beweert R. S. (...) te heten maar onder uw bijnaam N. (...) in de verklaringen van M. (...) en N. (...) voor te komen (CGVS p.9;17). In de opsomming die N. (...) geeft over de verblijfplaatsen van zijn broers komt er evenwel geen broer voor die in het Verenigd Koninkrijk verblijft zoals u volgens uw verklaringen deed ten tijde van het verzoek om internationale bescherming van uw broers (CGVS p.12,13; CGVS N. (...) 24/11/2016 p.2). Wanneer u op deze tegenstrijdigheid gewezen wordt kan u er geen verklaring voor aanreiken (CGVS p.17). Niet alleen over uw verblijfplaats, ook over de levensomstandigheden van N. (...) en M. (...) voor hun vertrek uit Afghanistan leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af. Waar u vertelt dat N. (...) en M. (...) steeds in Logar woonden en enkel school liepen in de stad Kabul beweert N. (...) dat hij in de Afghaanse hoofdstad woonde (CGVS p.4,8,15; CGVS N. (...) 24/11/2016 p.2). Als u ook over deze tegenstrijdigheid ingelicht wordt herhaalt u slechts dat uw broers in Kabul studeerden waarna u over de verhuisbewegingen van uw moeder na het vertrek van uw broers begint (CGVS p.15). Nochtans spreekt N. (...) uw bewering dat hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan school liep en nooit werkte tegen (CGVS p.8,9). N. (...) beweert immers dat hij als chauffeur en autoverkoper in Afghanistan werkte en acht maanden als rekrut in het leger diende (CGVS N. (...) 24/11/2016 p.2,3). Dat N. (...) als tweeëntwintig of drieëntwintigjarige op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan te jong was om te werken zoals u beweert kan ook niet volgehouden worden (CGVS p.9; CGVS N. (...) 23/8/2016 p.2). Aangezien u in België contact heeft met N. (...) en M. (...) zou u over deze essentiële aspecten van hun leven op de hoogte moeten zijn indien er daadwerkelijk een broederband tussen jullie is. Daarnaast leggen jullie ook afwijkende verklaringen af over uw oudste broer B. (...). U verklaart dat B. (...) in Logar woonde tot hij vijf jaar geleden naar Iran verhuisde waar hij nu nog steeds verblijft (CGVS p.4). N. (...) situeert B. (...) op het moment van zijn laatste onderhoud op 24 november 2016 echter nog steeds in de Afghaanse hoofdstad (CGVS N. (...) 24/11/2016 p.2). Over het werk dat B. (...) deed leggen jullie eveneens tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt u dat B. (...) nu in Iran in de bouw werkt en dat hij voor zijn verhuis naar Iran als taxichauffeur werkzaam was (CGVS p.7,8). N. (...) liet op 26 november 2016 evenwel optekenen dat B. (...) destijds als werknemer van de Azizi Bank tewerkgesteld was (CGVS N. (...) 24/11/2016 p.2). Gewezen op deze uitspraken van N. (...) verbaast u door te verklaren dat hij dat vroeger deed maar dat hij er nu meer dan een jaar of twee mee gestopt is (CGVS p.17). Deze uitspraak valt uiteraard niet te rijmen met uw eerdere stelling dat B. (...) vijf jaar geleden naar Iran verhuisde en voordien als taxichauffeur werkte. Bovenstaande tegenstrijdigheden doet sterk betwijfelen dat u daadwerkelijk de broer van N. (...) en M. S. (...) bent. In de mate dat u nalaat aan te tonen dat zij uw broers zijn kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw asielmotieven die uit het wedervaren van M. (...) voortvloeien.

Zelfs indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan de voorgehouden familieband tussen N. (...), M. (...) en u, dan nog kan er uit uw weergave van de incidenten waarop u uw asielmotieven steunt geen gegronde vrees op vervolging afgeleid worden. Er kan immers niet voorbij gegaan worden aan uw manifeste poging om het CGVS in uw beoordeling van uw beschermingsnood te misleiden. Volgens uw initiële verklaringen woonde u in Afghanistan toen uw voorgehouden familieleden problemen kenden met B. A. (...) en M. A. (...). U stelt de problemen dan ook voor alsof u ze samen met M. (...) en zijn gezinsleden beleefde (CGVS p.4,9,10,11). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u evenwel dat u geboren bent in de stad Kabul en dat u steeds in deze stad woonde tot u omstreeks 2012 naar Londen verhuisde. Van ongeveer 2012 tot 2016, toen de problemen van M. (...) en N. (...) zich afspeelden, verbleef u in het Verenigd Koninkrijk, zo stelde u bij de DVZ (Verklaring DVZ 13/12/2017 punt 10). Als u op uw verklaarde verblijf in het Verenigd Koninkrijk gewezen wordt, geeft u toe dat u in eerste instantie aanhaalde in Londen te hebben gewoond en verschuift u de verhaalde problemen tot na uw terugkeer naar Afghanistan (CGVS p.11,12). Slechts nadat u met aandrang gevraagd wordt de waarheid te vertellen bekent u dat u destijds niet in Afghanistan maar in het Verenigd Koninkrijk verbleef en dat de rol die u zichzelf toeschrijft in het asielaanvraagproces dat u vertelt bijgevolg volledig op leugens berust

(CGVS p.12-14). Uw verklaring dat stress u aanzette tot het afleggen van foute verklaringen is een schromelijke minimalisering van uw eigen opzet (CGVS p.13,14). U heeft immers doelbewust getracht een beschermingsnood voor te wenden door u ten onrechte in het asielrelaas van derden in te schrijven. Deze vaststelling schaadt zeer ernstig het geloof in de vrees die u steunt op de beschermingsnood die N. (...) en M. (...) aannemelijk maakten.

De bijgestelde versie van uw vluchtrelaas kan evenmin overtuigen. U beweert dat u na het vertrek van N. (...) en M. (...) uit Afghanistan naar Kabul terugkeerde. Aldaar zou u meermaals bedreigd zijn geweest door B. A. (...) en M. A. (...) om M. (...) aan hen over te leveren (CGVS p.13,14). Vooreerst mag het verbazen dat u vrijwillig van het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan terugkeerde. U beweert immers dat kort voordien uw twee broers Afghanistan hadden ontvlucht omwille van deze twee maffiabazen en dat deze heren uw moeder bleven lastigvallen op zoek naar M. (...) (CGVS p.14). Waarom u gezien de vete tussen uw familie en deze maffialeiders ervoor koos om naar Afghanistan terug te keren kan u niet verduidelijken. U dacht dat de problemen opgelost waren met het vertrek van uw broers uit Afghanistan zo verklaart u uw beweegredenen (CGVS p.14). Nochtans verklaart u dat uw tegenstanders verschillende malen naar uw moeder gingen om M. (...) op te eisen tussen het vertrek van M. (...) en N. (...) en uw terugkeer in (CGVS p.14). Gevraagd waarom u desalniettemin dacht dat de problemen voorbij waren verandert u het geweer van schouder en beweert u nu dat u de problemen probeerde te vermijden door bij uw schoonvader in te trekken in de plaats van naar uw huis terug te keren (CGVS p.14). Dat u dermate gemakkelijk de beweegreden voor uw terugkeer aanpast wekt geenszins vertrouwen in uw verklaringen. Bovendien lijkt uw voorstelling dat u zich veilig achtte bij uw schoonvader haaks te staan op uw betrachting om na uw terugkeer naar Afghanistan uw leven in Kabul uit te bouwen, er te trouwen en er een winkel te openen, hetgeen geenszins beschouwd kan worden als een teruggetrokken leven (CGVS p.13).

Niet alleen uw voorstelling van uw terugkeer naar Kabul in het licht van de problemen van uw familie met B. A. (...) en M. A. (...) doet afbreuk aan uw asielmotieven ook de vaststelling dat u geen duidelijkheid kan of wil bieden over de periode dat u na uw vrijwillige repatriëring in Kabul verbleef haalt het geloof in de problemen die u met de twee maffiabazen gekend zou hebben onderuit. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat u van 2012 tot 2016 in Londen woonde kan u op het CGVS noch uw verblijf in Londen noch uw daaropvolgend verblijf in Kabul duidelijk afbakenen (Verklaring DVZ punt 10; CGVS p.12). U kan wel aangeven dat u vijf jaar in Londen verbleef en vervolgens een jaar tot anderhalf jaar in Kabul (CGVS p.12). Aan de hand van uw huwelijksakte die uw huwelijk op 1/3/1395 (22 mei 2016) vastlegt en uw verklaring dat u acht à negen maanden voor uw huwelijk terug voet aan de grond zette in Afghanistan kan uw repatriëring omstreeks september -augustus 2015 gesitueerd worden (CGVS p.12,13). Uw uitspraak dat een reis van tweeënhalve maand u op 10 november 2017 van Kabul naar België bracht plaats uw laatste vertrek uit Afghanistan aan het einde van de maand augustus 2017 (CGVS p.6). Dat u bijgevolg niet één of anderhalf jaar maar twee jaar in Kabul doorbracht zou u niet mogen zijn ontgaan. Bovendien valt uw vertrek aan het einde van de maand augustus 2017 niet te verzoenen met de uitspraak dat u in de lente van 2017 vertrok (CGVS p.6). De vaststelling dat u dermate slecht in staat bent om uw laatste verblijf in Kabul correct en eenduidig in de tijd te situeren doet andermaal twijfelen aan uw beweerde langdurig verblijf aldaar.

Meer nog dan uw onvermogen om duidelijkheid te scheppen over uw periode dat u in Kabul verbleef is uw uiterst povere kennis van de veiligheidsincidenten die Kabul destijds troffen veelbetekenend voor uw voorgehouden verblijf in Kabul. Hoewel u zelf aangeeft dat er zich dagelijks incidenten voordeden kan u zich maar één incident, met name de aanslag tegen het kantoor van de National Security Directorate op 19 april 2016 herinneren (CGVS p.17-18). Indien u daadwerkelijk ongeveer twee jaar tot begin september 2017 in Kabul woonde met de bedoeling er uw leven uit te bouwen zou u tal van grote en kleine incidenten moeten kunnen aanhalen naast deze ene aanslag die internationaal weerklink kreeg. Deze vaststelling haalt op zijn beurt het geloof in uw voorgestelde verblijf in Kabul alwaar uw persoonlijke problemen met B. A. (...) en M. A. (...) zich zouden hebben afgespeeld onderuit.

Evenmin brengt u enig bewijs aan om uw vrijwillige terugkeer naar Afghanistan te staven. Gevraagd naar bewijzen voor uw vrijwillige repatriëring zegt u dat u ze niet kunt voorleggen omdat ze thuis in Afghanistan liggen (CGVS p.12). Als u vervolgens gevraagd wordt over welke bewijzen van uw repatriëring u beschikt, krabbelt u terug en zegt u niet over dergelijke documenten te beschikken. Als u herinnerd wordt aan uw uitspraak dat deze stukken thuis in Afghanistan liggen, krabbelt u opnieuw terug en zegt u dat u niet zeker weet of deze documenten daar nog liggen (CGVS p.16). Als er later nogmaals op aangedrongen wordt dat u de documenten van uw repatriëring tracht over te maken zegt dat u de stukken ergens hebt weggedaan (CGVS p.18). Dat u naar mate de interesse van het CGVS in de

stavingstukken over uw repatriëring tot u doordringt uw antwoord stelselmatig aanpast, wijst er sterk op dat u het CGVS geen zicht wilt binnen op uw werkelijk verblijf in Afghanistan voor uw vertrek naar België. Hoewel uw advocaat aangeeft dat het bekomen van een bevestiging van het IOM Frankrijk over uw terugkeer naar Afghanistan geen moeite zou kosten en er tijdens het persoonlijke onderhoud meermaals expliciet gevraagd werd naar een dergelijk bewijsstuk mocht het CGVS na uw persoonlijk onderhoud noch van u noch van uw advocaat een stavingstuk over uw terugkeer naar Afghanistan ontvangen (CGVS p.18).

Niet alleen wordt het geloof in de problemen die u kende met B. A. (...) en M. A. (...) sterk onderuit gehaald doordat u nalaat uw aanwezigheid in de stad Kabul op het moment van de gebeurtenissen aan te tonen ook mist u kennis over de problemen zelf. Zo is het frappant dat uw kennis over de maffiabazen waarmee uw familie problemen had en die u met de dood bedreigden niet alleen erg beperkt maar ook tegenstrijdig is aan de verklaringen van uw broer N. (...). Waar u enkel B. A. (...) en M. A. (...) opgeeft als de personen waarmee jullie een conflict hebben somt uw broer niet twee maar drie tegenstanders op. Zelfs als u erop gewezen wordt dat uw broer drie vervolgers opgaf slaagt u er niet in de derde persoon bij naam te noemen (CGVS N. (...) 24/11/2016 p.3; CGVS 6,15,16). Ook is het treffend dat N. (...) de door u vermeldde M. A. (...) consequent S. A. (...) noemt (CGVS N. (...) 24/11/2016 p.3; CGVS 6,15,16). Het is veelzeggend dat op een dergelijk essentieel punt als de identiteit van uw vervolgers jullie verklaringen ernstig uiteenlopen. Daarnaast kan u evenmin enige doorleefde kennis over de gevreesde machtige mannen op tafel leggen. Herhaaldelijk werd u gevraagd meer informatie te geven over de persoon M. A. (...). Dat hij van de provincie Panjshir is en een maffiabaas is die in uw buurt woont, meer kan u over M. A. (...) niet kwijt alvorens opnieuw uw heil te zoeken in uw vluchtverhaal (CGVS p.16). Over B. A. (...) kan u slechts zijn functie als maffialeider aanhalen (CGVS p.6). Indien u en uw familie reeds jarenlang problemen kenden met deze beruchte maffialeiders die nabij uw huis woonden en waarmee uw broer M. (...) persoonlijk contact had, zou u een uitgebreidere kennis over deze twee mannen moeten hebben.

Verder moeten er meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld worden tussen uw uitspraken en de verklaringen van N. (...) over de problemen die N. (...) en M. (...) kenden voor hun vertrek naar België. Zo meent u dat de zware verwondingen die M. (...) opliep hem werden toegebracht tijdens de periode van vijf dagen dat hij ontvoerd werd terwijl N. (...) stelt dat hij deze verwondingen kreeg voor deze ontvoering (CGVS p.10; CGVS N. (...) 24/11/2016 p.5-7). Ook gelooft u dat M. (...) meteen al zijn familieleden de waarheid vertelde over de ontvoering die hij gedurende vijf dagen onderging (CGVS p.10). N. (...) daarentegen vertelt dat uw broer de ontvoering verborgen hield en dat jullie de waarheid slechts vernamen toen jullie de videoclip ontdekten (CGVS N. (...) 24/11/2016 p.5,6). Tenslotte denkt u dat M. (...) en N. (...) vijftien dagen na de ontvoering van N. (...) Afghanistan ontvluchtten (CGVS p.10). Volgens N. (...) zat er tussen de ontvoering van M. (...) en hun vertrek niet minder dan zes maanden (CGVS N. (...) 24/11/2016 p.6). Zoals uw advocaat terecht opmerkt was u op het moment van de hierboven aangehaalde gebeurtenissen niet in Afghanistan waardoor u de gebeurtenissen via derden vernam (CGVS p.18). De opgemerkte tegenstrijdigheden gaan echter niet over details maar over de kern van de problemen die N. (...) en M. (...) meemaakten in Afghanistan. Indien u daadwerkelijk de broer van N. (...) en M. (...) bent zou u aangezien u in België met hen in contact staat, u na de aangehaalde gebeurtenissen in Afghanistan nabij uw moeder woonde en u beweert dat u ernstige problemen kent omwille van deze gebeurtenissen een redelijke kennis van de kerngebeurtenissen mogen hebben (CGVS p.6,9). Uw gebrekkige kennis over de personen die u vreest en over de problemen waarop u uw vrees steunt halen het geloof in uw asielmotieven andermaal onderuit.

Gezien uw frauduleuze verklaringen over uw familieband en uw persoonlijk vluchtrelaas, u onvoldoende kan aantonen dat u in de periode dat uw problemen zich in Kabul afspeelden effectief in deze stad verbleef en uw gebrekkige kennis van de problemen en de vervolgers waaraan u uw persoonlijke vrees ontleent kan er geen geloof worden gehecht aan uw vrees op vervolging door B. A. (...) en M. A. (...). Gezien bovenstaande vaststellingen heeft u evenmin aangetoond dat u bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen omwille van het eerverlies dat uw familie zou kennen. Ten overvloede kan hieraan toegevoegd worden dat zelfs indien uw familieband als vastgesteld beschouwd kan worden, quod non, uit uw terugkeer naar Kabul en uw betrachting om daar gedurende twee jaar uw leven op te bouwen samen met uw echtgenote door het openen van een winkel zonder dat u op enig moment aangeeft dat u in uw dagelijks leven belemmerd werd door wat M. (...) meemaakte geen reëel risico op ernstige schade afgeleid kan worden (CGVS p.13). Bijgevolg moet er besloten worden dat u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet geweigerd moet worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende

open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen in Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van

doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De internetlink naar de video-opname en de drie foto's van een gewonde N. (...) kunnen noch uw familieband met M. (...) en N. (...) noch uw persoonlijke vrees of persoonlijk reëel risico aantonen. De familiefoto's tonen een moeder en haar kinderen. Enige fysieke gelijkenis tussen deze kinderen en u, M. (...) of N. (...) kan niet uit deze foto opgemaakt worden. De taskara van uw echtgenote is slechts een indicatie van haar identiteit, die niets toevoegt aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Wat uw taskara en huwelijksboekje betreft moet erop gewezen worden dat uw huwelijksboekje slechts een momentopname is dat geenszins uw tweejarig verblijf in Kabul kan aantonen. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afghaanse asielzoeker.

M. (...) en N. S. (...) werden op 18 januari 2017 de vluchtelingenstatus toegekend. Uit de vaststelling van hun beschermingsnood kunnen geen conclusies getrokken worden voor uw verzoek om internationale bescherming. Zoals hierboven uiteengezet kan uw verklaarde familieband met M. (...) en N. (...) niet aanvaard worden. Bovendien moet elk verzoek om internationale bescherming op basis van zijn eigen merites rekening houdend met de individuele omstandigheden van de verzoeker beoordeeld worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat dieper in op de definiëring van het begrip vluchteling door artikel 1 van het Verdrag van Genève en past de vier elementen van deze bepaling toe op zichzelf. Daarbij wijst hij erop dat hij in België is en zich dus buiten zijn land van herkomst bevindt, dat hij vreest het slachtoffer te worden van de vervolgingen door de maffialeiders van wie zijn broers, die in België internationale bescherming hebben gekregen, in het verleden reeds slachtoffer zijn geweest en dat hij de bescherming van het land van herkomst niet kan inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de psychologische problemen van verzoeker.

Verzoeker was zeer ziek op de dag van het gehoor. Verzoeker heeft de dag voor het gehoor aan zijn raadsman laten weten dat hij ziek is en dat hij niet kan komen.

Verzoeker heeft op de dag van het gehoor plots beslist om toch naar het gehoor te gaan.

Verweerster stelt ten onrechte dat verzoeker familieband niet bewezen heeft met zijn broers. Verzoeker wenst te verwijzen naar de familiefoto's waaruit duidelijk de familieband kan blijken.

Verzoeker is nu bezig met een procedure DNA – test om zo de verwantschapsband te bewijzen.

Deze bewijzen zullen in de loop van de procedure voorgelegd worden.

Verweerster stelt dat in de opsomming die verzoekers broers gegeven hebben komt verzoekers naam niet voor als iemand die in VK verblijft.

Verzoeker meent dat verweerster nagelaten heeft om na te gaan of verzoekers in zijn asiëldossier in England de namen van zijn broer vermeld heeft.

Verweerster is perfect in staat om de gegevens van de asiëldossier van verzoeker in VK op te vragen en zijn of alle gegevens met elkaar overeenstemmen.

Verweerster heeft nagelaten om te voldoen aan zijn samenwerkingsplicht in die zin.

Verweerster verwijst fragmentarisch naar een paar punten om te stellen dat verzoeker en zijn broer tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben.

Verzoeker en zijn broers hebben veel verklaringen afgelegd hebben die niet in strijd waren met elkaar.

Verklaringen zoals de naam van hun ouders, de samenstelling van het gezin en foto's.

Verweester heeft nagelaten om te motiveren waarom ze juist met afwijkende verklaringen rekening gehouden heeft.

Verzoeker geeft toe dat hij een fout begaan heeft door eerste niet de waarheid te vertellen over zijn problemen. Verzoeker meent dat hij tijdens het gehoor toegegeven dat hij niet de waarheid verteld heeft en dat hij volledig mee zal werken met het onderzoek.

Verzoeker begrijpt niet dat verweester hem met 'aandrang vraagt om de waarheid te vertellen' en wanneer hij de waarheid verteld dan verweester stelt dat zijn de geloofwaardigheid van verzoeker geschaad is door deze leugens.

Verzoeker meent dat verweester zelf misleidende informatie geeft aan een asielzoeker. Verweester moet een aan asielzoeker zeggen dat wanneer hij toegeeft dat hij eerder niet de waarheid verteld heeft kan dit element tegen hem gebruikt worden.

Verweester neemt verzoeker kwalijk omdat hij na het vertrek van zijn broer vrijwillig naar Afghanistan gegaan is.

De maffiabazen waren niet op zoek naar verzoeker. Verzoeker was nooit eerder bedreigd geweest door deze maffiabazen. Het is logisch dat verzoeker geen vrees had op het moment van zijn terugkeer naar Afghanistan.

Verweester stelt dat verzoeker trouwde en een winkel opende. Verzoeker woonde niet in zijn woning maar bij zijn schoonvader. Verzoeker had een zakenpartner in de winkel die vaak in de winkel zat.

Verzoeker meent dat dergelijke elementen mag niet tegen hem gebruikt worden om zijn vrees voor vervolging in twijfel te trekken.

Verzoeker verbleef zeer kort in Afghanistan en nadat hij vastgesteld heeft dat het onmogelijk is voor hem in Afghanistan te verblijven, besloot hij het land te ontvluchten.

Verweester aarzelde geen seconde om verzoeker langs alle kanten zwart te maken. Zo stelde verweester dat verzoeker onduidelijk was over de periode van zijn verblijf in Kaboel.

Verzoeker wenst het document van IOM voor te leggen om zo aan te tonen dat hij effectief naar Kaboel gekeerd is. (stuk 2)

Uit dit document en uit het huwelijksakte van verzoeker blijkt duidelijk voor hoe lang hij in Kaboel verbleven was.

Verweester neemt verzoeker kwalijk omdat zijn kennis over de maffiabazen zeer beperkt was.

Verzoeker meent dat hij op het moment van de feiten niet in Afghanistan was. Verzoeker is dan teruggekeerd naar Afghanistan en na een kort verblijf is hij het land ontvlucht.

Verzoekers informatie is gebaseerd op wat hij post factum vernomen heeft van zijn familieleden.

Verzoeker meent dat het er niet toe doen of er 2 of 3 vervolgers waren.

Verzoekers broer was zelf niet in staat om de namen van deze commandanten te geven en toch heeft verweester aan hem internationale bescherming gegeven.

Zie pagina 7 van het gehoorverslag van verzoekers broer. (stuk 3)

Verzoekers broers vrees voor vervolging is aannemelijk geacht door verweester. Verzoeker meent dat het enige wat hij moet bewijzen is zijn verwantschapsband.

Verzoeker zal dit aan de hand van een DNA test aantonen.

Verzoeker meent dat gezien zijn afwezigheid in het land van herkomst en gezin zijn korte verblijf in Afghanistan in zijn geval het voordeel van twijfel ruim gerechtvaardigd is.

Verzoeker meent dat hij bij een eventuele terugkeer niet met een opgeheven hoofd kan lopen op de straat.

Het terugsturen van verzoekers naar het land van herkomst nadat de feiten van zijn broers bewezen geacht is door verweester zal neerkomen op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelde dat hij zich doodschaamde in het asielcentrum over de problemen van zijn broers in Afghanistan.

Wanneer men zich in een Europees land doodschamt over een dergelijk probleem is het dan zeer logisch dat hij onmogelijk in zijn land van herkomst kan leven.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Verweerder geen rekening gehouden met het profiel van verzoeker

Verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is."

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt in dit middel dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar § 39 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 17 februari 2009 in de zaak C-465/0, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming."

Verzoeker meent dat hij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt door de bovenvermelde redenen en is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Vervolgens verwijst verzoeker naar – en citeert hij uit – een aantal rapporten van UNHCR, Oxfam en Amnesty International die volgens hem volledig van toepassing zijn op zijn situatie en waaruit zou blijken dat noch Kaboel, noch Herat veilig zijn voor de burgers.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden fotokopieën van verschillende documenten met betrekking tot verzoekers vrijwillige terugkeer naar Afghanistan (stuk 2) en een kopie van het gehoor van verzoekers broer (stuk 3) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 13 juni 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar de COI Focus "Afghansitan. Security situation in Kabul city" van 15 mei 2019, het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77 en 83-84, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 1-74, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-34.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een USB-stick neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoeker in het eerste en het derde middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste en het derde middel zijn in deze mate niet-ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker stelt te vrezen voor vervolging door twee maffialeiders van wie zijn broers M. en N., die in België internationale bescherming hebben gekregen, in het verleden reeds slachtoffer zijn geweest.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (A) hij bedrieglijke verklaringen aflegde over zijn familiesituatie en over de problemen die hij in Afghanistan zou gekend hebben omwille van het misbruik dat zijn broer M. onderging, nu (i) hij zijn familiale band met zijn broers M. en N. onvoldoende weet aan te tonen en verschillende tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en deze van zijn broers sterk doen betwijfelen dat hij daadwerkelijk hun broer is en (ii) hij een manifeste poging ondernam om het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) in de beoordeling van zijn beschermingsnood te misleiden en omdat (B) de bijgestelde versie van zijn vluchtrelaas evenmin kan overtuigen, nu (i) het mag verbazen dat hij vrijwillig van het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan terugkeerde, (ii) hij geen duidelijkheid kan of wil bieden over de periode dat hij na zijn vrijwillige repatriëring in Kaboel verbleef, (iii) hij een uiterst povere kennis heeft van de veiligheidsincidenten die Kaboel destijds troffen, (iv) hij geen bewijs aanbrengt om zijn vrijwillige terugkeer naar Afghanistan te staven, (v) zijn kennis over de maffiabazen waarmee zijn familie problemen had en die hem met de dood bedreigden niet alleen erg beperkt, maar ook tegenstrijdig is aan de verklaringen van zijn broer N., en (vi) er meerdere tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen zijn uitspraken en de verklaringen van zijn broer N. over de problemen die zijn broers kenden voor hun vertrek naar België.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker geen persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt op grond van de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker zijn familiale band met zijn broers M. en N. onvoldoende weet aan te tonen. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende overwegingen:

“U beweert R. S. (...) te heten maar onder uw bijnaam N. (...) in de verklaringen van M. (...) en N. (...) voor te komen (CGVS p.9;17). In de opsomming die N. (...) geeft over de verblijfplaatsen van zijn broers komt er evenwel geen broer voor die in het Verenigd Koninkrijk verblijft zoals u volgens uw verklaringen deed ten tijde van het verzoek om internationale bescherming van uw broers (CGVS p.12,13; CGVS N. (...) 24/11/2016 p.2). Wanneer u op deze tegenstrijdigheid gewezen wordt kan u er geen verklaring voor aanreiken (CGVS p.17). Niet alleen over uw verblijfplaats, ook over de levensomstandigheden van N. (...) en M. (...) voor hun vertrek uit Afghanistan leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af. Waar u vertelt dat N. (...) en M. (...) steeds in Logar woonden en enkel school liepen in de stad Kabul beweert N. (...) dat hij in de Afghaanse hoofdstad woonde (CGVS p.4,8,15; CGVS N. (...) 24/11/2016 p.2). Als u ook over deze tegenstrijdigheid ingelicht wordt herhaalt u slechts dat uw broers in Kabul studeerden waarna u over de verhuisbewegingen van uw moeder na het vertrek van uw broers begint (CGVS p.15). Nochtans spreekt N. (...) uw bewering dat hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan school liep en nooit werkte tegen (CGVS p.8,9). N. (...) beweert immers dat hij als chauffeur en autoverkoper in Afghanistan werkte en acht maanden als rekrut in het leger diende (CGVS N. (...) 24/11/2016 p.2,3). Dat N. (...) als tweeëntwintig of drieëntwintigjarige op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan te jong was om te werken zoals u beweert kan ook niet volgehouden worden (CGVS p.9; CGVS N. (...) 23/8/2016 p.2). Aangezien u in België contact heeft met N. (...) en M. (...) zou u over deze essentiële aspecten van hun leven op de hoogte moeten zijn indien er daadwerkelijk een broederband tussen jullie is. Daarnaast leggen jullie ook afwijkende verklaringen af over uw oudste broer B. (...). U verklaart dat B. (...) in Logar

woonde tot hij vijf jaar geleden naar Iran verhuisde waar hij nu nog steeds verblijft (CGVS p.4). N. (...) situeert B. (...) op het moment van zijn laatste onderhoud op 24 november 2016 echter nog steeds in de Afghaanse hoofdstad (CGVS N. (...) 24/11/2016 p.2). Over het werk dat B. (...) deed leggen jullie eveneens tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt u dat B. (...) nu in Iran in de bouw werkt en dat hij voor zijn verhuis naar Iran als taxichauffeur werkzaam was (CGVS p.7,8). N. (...) liet op 26 november 2016 evenwel optekenen dat B. (...) destijds als werknemer van de Azizi Bank tewerkgesteld was (CGVS N. (...) 24/11/2016 p.2). Gewezen op deze uitspraken van N. (...) verbaast u door te verklaren dat hij dat vroeger deed maar dat hij er nu meer dan een jaar of twee mee gestopt is (CGVS p.17). Deze uitspraak valt uiteraard niet te rijmen met uw eerdere stelling dat B. (...) vijf jaar geleden naar Iran verhuisde en voordien als taxichauffeur werkte. Bovenstaande tegenstrijdigheden doet sterk betwijfelen dat u daadwerkelijk de broer van N. (...) en M. S. (...) bent. In de mate dat u nalaat aan te tonen dat zij uw broers zijn kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw asielmotieven die uit het wedervaren van M. (...) voortvloeien."

Verzoeker slaagt er niet in om deze pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, deugdelijk en pertinent zijn, *in concreto* te weerleggen of te ontcrachten. Hij wijst er in het tweede middel slechts op dat hij en zijn broers veel verklaringen hebben afgelegd die niet strijdig zijn, zoals betreffende de naam van hun ouders en de samenstelling van het gezin, en dat ze dezelfde foto's hebben voorgelegd. Volgens verzoeker diende de commissaris-generaal te motiveren waarom hij enkel met afwijkende verklaringen rekening heeft gehouden. De Raad merkt evenwel op dat de voormelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op essentiële aspecten van verzoekers leven en dat van zijn broers en dat mag worden verwacht dat zij hierover onderling eensluidende verklaringen afleggen. Deze tegenstrijdigheden, die verzoeker op geen enkele wijze verklaart of verschoont, ondermijnen de geloofwaardigheid van het bestaan van een familieband van verzoeker met M. en N. op fundamentele wijze. Er kan dan ook niet worden ingezien met welk nut het CGVS bij de Britse autoriteiten navraag diende te doen naar eventuele verklaringen die verzoeker in het kader van een verzoek om internationale bescherming in het Verenigd Koninkrijk over zijn familie heeft afgelegd. Verder kan, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, op de neergelegde familiefoto's geen fysieke gelijkenis worden ontwaard tussen de afgebeelde kinderen en verzoeker, M. of N. Uit deze foto's kan dan ook geen familieband blijken tussen verzoeker enerzijds en zijn beweerde broers M. en N. anderzijds. Verzoeker kondigt in zijn verzoekschrift nog aan dat de resultaten van een DNA-test in de loop van de procedure zullen worden voorgelegd als bewijs van de verwantschapsband. De Raad treft deze resultaten evenwel niet aan in het rechtsplegingsdossier. Ter terechtzitting hiernaar gevraagd, antwoordt verzoekers raadsman dat verzoeker niet bereid is om deze kosten te betalen. Gelet op al het voorgaande worden de hierboven aangehaalde motieven door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Nog daargelaten de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen een familiale band te hebben met M. en N., stelt de Raad vervolgens vast dat verzoeker het CGVS heeft trachten te misleiden door zijn aanwezigheid in Afghanistan op het ogenblik dat M. en N. door hun belagers werden mishandeld en zijn nauwe betrokkenheid bij de nasleep van deze feiten te veinzen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

"Volgens uw initiële verklaringen woonde u in Afghanistan toen uw voorgehouden familieleden problemen kenden met B. A. (...) en M. A. (...). U stelt de problemen dan ook voor alsof u ze samen met M. (...) en zijn gezinsleden beleefde (CGVS p.4,9,10,11). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u evenwel dat u geboren bent in de stad Kabul en dat u steeds in deze stad woonde tot u omstreeks 2012 naar Londen verhuisde. Van ongeveer 2012 tot 2016, toen de problemen van M. (...) en N. (...) zich afspeelden, verbleef u in het Verenigd Koninkrijk, zo stelde u bij de DVZ (Verklaring DVZ 13/12/2017 punt 10). Als u op uw verklaarde verblijf in het Verenigd Koninkrijk gewezen wordt, geeft u toe dat u in eerste instantie aanhaalde in Londen te hebben gewoond en verschuift u de verhaalde problemen tot na uw terugkeer naar Afghanistan (CGVS p.11,12). Slechts nadat u met aandrang gevraagd wordt de waarheid te vertellen bekent u dat u destijds niet in Afghanistan maar in het Verenigd Koninkrijk verbleef en dat de rol die u zelf zelf toeschrijft in het asielrelaas dat u vertelt bijgevolg volledig op leugens berust (CGVS p.12-14). Uw verklaring dat stress u aanzette tot het afleggen van foute verklaringen is een schromelijke minimalisering van uw eigen opzet (CGVS p.13,14). U heeft immers doelbewust getracht een beschermingsnood voor te wenden door u ten onrechte in het asielrelaas van derden in te schrijven. Deze vaststelling schaadt zeer ernstig het geloof in de vrees die u steunt op de beschermingsnood die N. (...) en M. (...) aannemelijk maakten."

Verzoeker biedt geen verklaring of verschoning voor zijn poging om de asielinstanties te misleiden. Verzoeker wijst er in het tweede middel op dat hij tijdens het gehoor heeft toegegeven dat hij

aanvankelijk de waarheid niet heeft verteld, maar gaat eraan voorbij dat hij dit geenszins spontaan heeft opgebiecht, doch wel pas nadat hij door de dossierbehandelaar werd geconfronteerd met de incoherentie in zijn verklaringen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-13). Van een kandidaat-vluchteling mag evenwel worden verwacht dat hij van meet af aan waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt over alle aspecten van zijn relaas. Verzoeker is dan ook niet ernstig waar hij het CGVS verwijt hem te hebben misleid door niet te vermelden dat leugens die worden opgebiecht alsnog tegen hem kunnen worden gebruikt.

Wat betreft verzoekers bewering dat hij na zijn terugkeer naar Afghanistan vanuit het Verenigd Koninkrijk in 2016 zelf meermaals is bedreigd door de belagers van zijn vermeende broers M. en N., mag het vooreerst verbazen dat hij vrijwillig naar Afghanistan is teruggekeerd niettegenstaande hij op de hoogte was van de problemen die er nog steeds waren. De commissaris-generaal zet dienaangaande terecht het volgende uiteen in de bestreden beslissing:

“U beweert immers dat kort voordien uw twee broers Afghanistan hadden ontvlucht omwille van deze twee maffiabazen en dat deze heren uw moeder bleven lastigvallen op zoek naar M. (...) (CGVS p.14). Waarom u gezien de vete tussen uw familie en deze maffialeiders ervoor koos om naar Afghanistan terug te keren kan u niet verduidelijken. U dacht dat de problemen opgelost waren met het vertrek van uw broers uit Afghanistan zo verklaart u uw beweegredenen (CGVS p.14). Nochtans verklaart u dat uw tegenstanders verschillende malen naar uw moeder gingen om M. (...) op te eisen tussen het vertrek van M. (...) en N. (...) en uw terugkeer in (CGVS p.14). Gevraagd waarom u desalniettemin dacht dat de problemen voorbij waren verandert u het geweer van schouder en beweert u nu dat u de problemen probeerde te vermijden door bij uw schoonvader in te trekken in de plaats van naar uw huis terug te keren (CGVS p.14). Dat u dermate gemakkelijk de beweegreden voor uw terugkeer aanpast wekt geenszins vertrouwen in uw verklaringen. Bovendien lijkt uw voorstelling dat u zich veilig achtte bij uw schoonvader haaks te staan op uw betrachting om na uw terugkeer naar Afghanistan uw leven in Kabul uit te bouwen, er te trouwen en er een winkel te openen, hetgeen geenszins beschouwd kan worden als een teruggetrokken leven (CGVS p.13).”

De uitleg dat verzoeker nooit eerder bedreigd was geweest door deze maffiabazen en daarom geen vrees had op het moment van zijn terugkeer naar Afghanistan kan niet overtuigen. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij in het huis van zijn schoonvader zou hebben verbleven om problemen te vermijden (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14).

Verzoeker wijst er verder op dat hij zeer kort in Afghanistan verbleef en het land ontvluchtte nadat hij had vastgesteld dat hij er onmogelijk kon blijven. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker bijzonder vage en uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd over het moment waarop hij naar Afghanistan is teruggekeerd en de duur van zijn verblijf in Kaboel na zijn repatriëring. Tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wanneer hij van Londen teruggekeerd is naar Afghanistan, gaf verzoeker aan zich het jaar niet meer te herinneren maar er vanuit te gaan dat het twee jaar geleden was. Vervolgens gevraagd hoelang hij nog in Afghanistan heeft gewoond na zijn terugkeer uit Londen, hield verzoeker het op *“ongeveer 2 jaar”*. Hem erop gewezen dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) iets anders beweerde – verzoeker maakte bij de DVZ gewag van een periode van zes maanden waarin hij na zijn terugkeer opnieuw in Kaboel woonde (adm. doss., stuk 15, verklaring DVZ, nr. 10) –, repliceerde verzoeker dat hij ongeveer twee jaar eerder terugkeerde naar Afghanistan. Daarop nogmaals gevraagd hoelang hij in Afghanistan heeft gewoond na zijn terugkeer uit Londen, antwoordde verzoeker: *“(e)en jaar anderhalf jaar”* (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Dermate vage en uiteenlopende verklaringen omtrent verzoekers verblijf in Afghanistan voor zijn komst naar België kunnen allerm minst overtuigen.

Verzoeker verwijst in het tweede middel naar de bij het verzoekschrift gevoegde documenten met betrekking tot zijn repatriëring (stukkenbundel verzoeker, stuk 2) en meent dat uit deze documenten en uit zijn huwelijksakte duidelijk blijkt hoelang hij in Kaboel verbleven heeft. Voor zover op basis van voormelde repatriëringdocumenten al kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk vrijwillig is teruggekeerd naar Afghanistan na zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk – deze documenten kunnen hoogstens aantonen dat verzoeker stappen heeft gezet om met de hulp van de Franse immigratiedienst OFII terug te keren naar Kaboel, doch niet dat hij effectief is teruggekeerd –, kan hieruit niets blijken omtrent zijn verblijfssituatie volgend op zijn terugkeer. Bovendien strookt de informatie die blijkt uit deze documenten niet met verzoekers verklaringen over zijn verblijf in Kaboel tot aan zijn vertrek in 2017. Uit deze documenten blijkt immers dat verzoeker op 26 december 2016 bij OFII een aanvraag om hulp bij vrijwillige terugkeer naar Afghanistan heeft ingediend en dat zijn vluchten richting Kaboel gepland waren voor 25 januari 2017. Verzoeker gaf aan België te zijn binnengekomen op 10 november 2017 en

ongeveer tweeënhalf maand onderweg te zijn geweest vanuit Afghanistan (adm. doss., stuk 15, verklaring DVZ, nr. 31), wat impliceert dat hij daar in augustus 2017 vertrokken is. Indien wordt aangenomen dat verzoeker ten vroegste eind januari 2017 vanuit Europa naar Afghanistan is teruggekeerd, kan hij daar hoogstens nog zeven maanden hebben verbleven. Aldus is verzoekers verklaring dat hij acht of negen maanden na zijn terugkeer naar Afghanistan aldaar gehuwd is en zes tot acht maanden na zijn huwelijk problemen heeft gekregen waardoor hij opnieuw diende te vertrekken niet mogelijk (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14). Gelet op deze incoherentie kan verzoekers huwelijksakte niet dienen ter staving van zijn verblijf in Kaboel. Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij (nog) in Kaboel was op het ogenblik van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten, kan daaraan uiteraard evenmin enig geloof worden gehecht.

Aan de geloofwaardigheid van verzoekers persoonlijke problemen met de belagers van M. en N. wordt verder afbreuk gedaan door zijn gebrekkige kennis desbetreffend en door meerdere tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen zijn verklaringen en de verklaringen van N. over de problemen die N. en M. kenden voor hun komst naar België. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terecht het volgende gesteld:

“Zo is het frappant dat uw kennis over de maffiabazen waarmee uw familie problemen had en die u met de dood bedreigden niet alleen erg beperkt maar ook tegenstrijdig is aan de verklaringen van uw broer N. (...). Waar u enkel B. A. (...) en M. A. (...) opgeeft als de personen waarmee jullie een conflict hebben somt uw broer niet twee maar drie tegenstanders op. Zelfs als u erop gewezen wordt dat uw broer drie vervolgers opgaf slaagt u er niet in de derde persoon bij naam te noemen (CGVS N. (...) 24/11/2016 p.3; CGVS 6,15,16). Ook is het treffend dat N. (...) de door u vermeldde M. A. (...) consequent S. A. (...) noemt (CGVS N. (...) 24/11/2016 p.3; CGVS 6,15,16). Het is veelzeggend dat op een dergelijk essentieel punt als de identiteit van uw vervolgers jullie verklaringen ernstig uiteenlopen. Daarnaast kan u evenmin enige doorleefde kennis over de gevreesde machtige mannen op tafel leggen. Herhaaldelijk werd u gevraagd meer informatie te geven over de persoon M. A. (...). Dat hij van de provincie Panjshir is en een maffiabaas is die in uw buurt woont, meer kan u over M. A. (...) niet kwijt alvorens opnieuw uw heil te zoeken in uw vluchtverhaal (CGVS p.16). Over B. A. (...) kan u slechts zijn functie als maffialeider aanhalen (CGVS p.6). Indien u en uw familie reeds jarenlang problemen kenden met deze beruchte maffialeiders die nabij uw huis woonden en waarmee uw broer M. (...) persoonlijk contact had, zou u een uitgebreidere kennis over deze twee mannen moeten hebben.

Verder moeten er meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld worden tussen uw uitspraken en de verklaringen van N. (...) over de problemen die N. (...) en M. (...) kenden voor hun vertrek naar België. Zo meent u dat de zware verwondingen die M. (...) opliep hem werden toegebracht tijdens de periode van vijf dagen dat hij ontvoerd werd terwijl N. (...) stelt dat hij deze verwondingen kreeg voor deze ontvoering (CGVS p.10; CGVS N. (...) 24/11/2016 p.5-7). Ook gelooft u dat M. (...) meteen al zijn familieleden de waarheid vertelde over de ontvoering die hij gedurende vijf dagen onderging (CGVS p.10). N. (...) daarentegen vertelt dat uw broer de ontvoering verborgen hield en dat jullie de waarheid slechts vernamen toen jullie de videoclip ontdekten (CGVS N. (...) 24/11/2016 p.5,6). Tenslotte denkt u dat M. (...) en N. (...) vijftien dagen na de ontvoering van N. (...) Afghanistan ontvluchtten (CGVS p.10). Volgens N. (...) zat er tussen de ontvoering van M. (...) en hun vertrek niet minder dan zes maanden (CGVS N. (...) 24/11/2016 p.6).”

Waar verzoeker er in het tweede middel op wijst dat hij op het moment van de feiten niet in Afghanistan was en dat zijn informatie daarover gebaseerd is op wat hij *post factum* vernomen heeft van zijn familieleden, gaat hij voorbij aan de volgende terechte motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot dit argument:

“Zoals uw advocaat terecht opmerkt was u op het moment van de hierboven aangehaalde gebeurtenissen niet in Afghanistan waardoor u de gebeurtenissen via derden vernam (CGVS p.18). De opgemerkte tegenstrijdigheden gaan echter niet over details maar over de kern van de problemen die N. (...) en M. (...) meemaakten in Afghanistan. Indien u daadwerkelijk de broer van N. (...) en M. (...) bent zou u aangezien u in België met hen in contact staat, u na de aangehaalde gebeurtenissen in Afghanistan nabij uw moeder woonde en u beweert dat u ernstige problemen kent omwille van deze gebeurtenissen een redelijke kennis van de kerngebeurtenissen mogen hebben (CGVS p.6,9). Uw gebrekkige kennis over de personen die u vreest en over de problemen waarop u uw vrees steunt halen het geloof in uw asielmotieven andermaal onderuit.”

Verzoeker werpt in het tweede middel op dat zijn broer N. zelf niet in staat was om de namen te noemen van de commandanten waarmee hij een conflict had, maar dat het CGVS hem toch internationale bescherming heeft gegeven. Uit de context van de passage van het betrokken gehoorverslag waarnaar verzoeker verwijst, blijkt evenwel dat het hier niet de personen betreft die N. zouden hebben bedreigd,

doch wel commandanten die voorkomen in een videobestand dat N. heeft neergelegd (adm. doss., stuk 14, map met 'Landeninformatie', nr. 8, kopie gehoorverslag N. van 23 augustus 2016, p. 7-8). Verzoeker doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat N. drie namen heeft genoemd, terwijl hij geen weet had van een derde persoon. Daarenboven dient te worden benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld, met inachtneming van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak.

Voorts heeft de commissaris-generaal terdege rekening gehouden met de gezondheidsproblemen waarmee verzoeker op de dag van zijn persoonlijk onderhoud zou hebben gekampt. Dit blijkt genoegzaam uit de volgende passage van de bestreden beslissing:

"Tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS meldt u dat u geheugenproblemen ondervindt. Deze geheugenproblemen wijt u aan een auto-ongeval dat u als kind meemaakte (CGVS p.9). Tevens werpt u tijdens het onderhoud op dat u zich ziek voelt. U klaagt over hoofdpijn en tandpijn (CGVS p.12). Als u erop gewezen wordt dat u zich aan het begin van het onderhoud nog goed voelde wijt u deze klachten aan de stress van het onderhoud (CGVS p.2,12). Tenslotte meldt ook uw advocaat dat u geheugenproblemen heeft, u zich niet goed voelt door wat er gebeurde en u getraumatiseerd bent (CGVS p.18). Noch u, noch uw advocaat leggen evenwel enig stuk neer ter staving van de aandoeningen waaraan u zou lijden. Laat staan dat jullie trachten aan te tonen dat deze aandoeningen uw vermogen om adequate verklaringen af te leggen zouden beïnvloeden. Hoewel u tijdens uw onderhoud inderdaad moeite had om coherente verklaringen af te leggen, zoals hieronder verder uiteengezet wordt, kan er bijgevolg nergens uit afgeleid worden dat uw tekortschietende verklaringen aan een aandoening te wijten zouden zijn. Daarbij dient er eveneens op gewezen te worden dat u nergens bij de DVZ Eurostation, melding maakte van geheugenproblemen of van een trauma en u uw klachten opwierp toen u gewezen werd op gebrekkige verklaringen, waarover u later toegaf dat ze bedrieglijk van aard waren (CGVS p.12-14). Bovendien werd u nadat u uw fysieke en mentale moeilijkheden meldde expliciet gevraagd of het voor u mogelijk was het persoonlijk onderhoud verder te zetten. Deze vraag beantwoordde u bevestigend (CGVS p.13)."

Verzoeker blijft in gebreke enig medisch attest neer te leggen waaruit kan blijken dat hij ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud dermate last had van fysieke of mentale gezondheidsklachten dat hij niet in staat was waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de kern van zijn relaas. De Raad benadrukt in dit verband dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zoverre hij de vastgestelde tekortkomingen in zijn verklaringen wijt aan gezondheidsproblemen waarmee hij op de dag van zijn persoonlijk onderhoud zou hebben gekampt.

De stukken die verzoeker in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd ter staving van zijn verzoek kunnen geen ander licht werpen op de appreciatie van zijn vluchtmotieven. Verzoekers taskara en die van zijn echtgenote staven hun identiteit, doch hebben geen betrekking op de kern van verzoekers relaas. Aan de authenticiteit van de huwelijksakte wordt afbreuk gedaan door de hierboven gedane vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Afghanistan was op het ogenblik dat hij dit huwelijk situeert. Dit document heeft bovendien geen betrekking op verzoekers vluchtmotieven. Wat betreft voormelde documenten dient tevens te worden gewezen op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken (adm. doss., stuk 14, map met 'Landeninformatie', nr. 2, COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017). De drie foto's van een gewonde N. kunnen noch verzoekers familieband met M. en N., noch zijn persoonlijke vrees omwille van wat hen zou zijn overkomen aantonen. Wat betreft de familiefoto's, is hoger reeds opgemerkt dat zij de familiale band tussen verzoeker, M. en N. niet aantonen. De enveloppe, tot slot, kan erop wijzen dat verzoeker post heeft ontvangen uit Afghanistan, doch houdt geen verband met de feiten op grond waarvan hij internationale bescherming vraagt.

Ter terechtzitting legt verzoeker een USB-stick neer waarop zich een video-opname uit zijn kindertijd bevindt. In zoverre verzoeker hiermee de familiale band met M. en N. wenst aan te tonen, dient te worden herhaald dat dergelijk beeldmateriaal objectieve bewijskracht ontbeert nu hieruit geen fysieke gelijkenissen met verzoeker en de personen die figureren in zijn vluchtrelaas blijken.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kaboel niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die naar daar terugkeert aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ook in haar aanvullende nota van 13 juni 2019 oordeelt verwerende partij op basis van recente informatie waaraan in deze nota wordt gerefereerd dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In voormelde aanvullende nota van verwerende partij wordt desbetreffend het volgende uiteengezet:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad Kaboel gebaseerd is op het geheel van de recente informatie waarvan de referentie is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij. De rapporten waarnaar verzoeker in het derde middel van zijn verzoekschrift verwijst, bevatten geen gegevens die niet reeds in rekening werden genomen in deze recente informatie en doen derhalve geen afbreuk aan voormelde analyse.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat de stad Kaboel op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing minstens te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN